

Americanades

Joan Daniel Bezsonoff

Per gust, i per culpa de la meua formació francesa potser, m'agraden més la literatura francesa i la russa que no la nord-americana, tan de moda actualment. Per evitar d'esclerosar-me, m'obligui de tant en tant a llegir llibres que no m'atreuen de bell antuvi. Tornava de l'Empordà amb cotxe quan vaig sentir a la ràdio un programa amb Philippe Labro, un escriptor francès apassionat pels Estats Units i llur cultura. Amb una gran calor en la veu, una persuasió real, va celebrar *A sang freda* (*In cold blood*) com una obra mestra, el llibre dels llibres. Ara que l'he llegit, no entenc el seu entusiasme malgrat uns quants passatges brillants, en particular el començament superb amb la descripció acurada del poble de Holcomb on, durant la nit del 14 al 15 de novembre del 1959, dos homes van assassinar quatre membres de la mateixa família sense cap motiu. Quatre dies després, Truman Capote, corresponsal del diari *The New Yorker*, arriba en aquesta població de Kansas i reconstitueix a poc a poc la història del crim, la lenta investigació, el judici i l'execució dels culpables gràcies als testimoniatges que ha recollit. La crítica sol considerar aquesta novel·la —de què s'han venut vuit milions d'exemplars— com un dels clàssics de la literatura americana. Us en donaré la meua opinió amb franquesa. Si bé m'havia divertit molt la fantasia, la gràcia melangiosa de *Desdejuni a can Tiffany*, *A sang freda* no m'ha entusiasmat. Aquest llibre m'ha permès de passar estones agradables com milers de llibres. Pensi en aquestes novel·les que tots hem llegit per força a casa d'uns amics que tenien una biblioteca pobra. L'estil, les imatges, el pensament, el ritme de les frases, la música interior d'aquesta novel·la

A sang freda

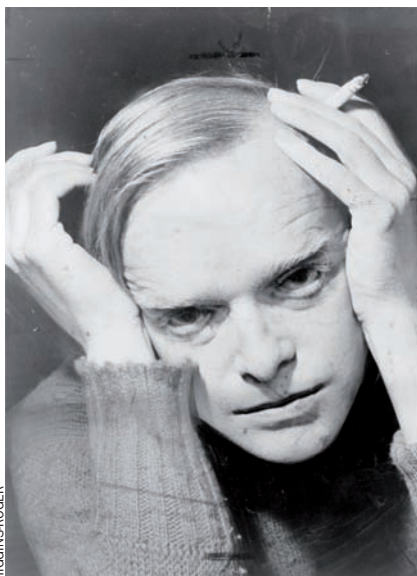
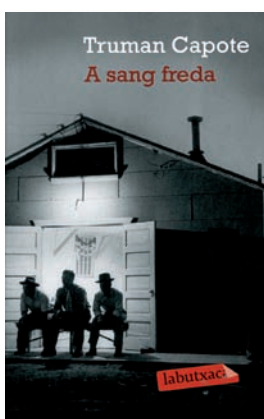
TRUMAN CAPOTE

Traducció d'Avel·lí Artís-Gener

Labutxaca

Barcelona, 2010

480 pàgines / 10 euros

HIGGINS-ROBER

Truman Capote

no m'han seduït. Dostoievski també va dedicar una novel·la a la descripció d'un assassinat i, què voleu que us digui, *Crim i càstig* és una altra cosa... Francament. Segons els estudiosos de la literatura nord-americana, *A sang freda* constitueix una descripció remarcable de la psicologia dels dos criminals. Fins i tot, un físic suís va interpretar la novel·la de Truman Capote com un fenomen quàntic. Ho he escrit bé, almenys? L'estudi dels personatges —Perry Smith i Richard Dick Hickock— tampoc no m'ha meravellat. Qualsevol bon novel·lista del segle XIX —Honoré de Balzac, Benito Pérez Galdós, Clarín i fins i tot el nostre Narcís Oller— proposava una creació psicològica molt més elaborada que no pas la de Truman Capote. La descripció és tan acurada que, més d'una vegada, jo no sabia a quin dels dos assassins es referia el narrador, mentre que mai no m'he equivocat amb la desena de personatges centrals de *Guerra i Pau* de Tolstoi. *Perry or Dick? That was the question...* Aquest llibre és de debò un clàssic de la literatura americana? Pensaria, si no hagués tingut la felicitat de llegir les novel·les de Mark Twain o *La decisió de Sophie* de William Styron, que aquesta literatura és ben poca cosa. Aquesta crònica, publicada de primer al diari *The New Yorker* el 1965, traeix massa sovint els seus orígens periodístics. Un bon amic meu m'ha confiat que l'adaptació al cinema per Bennett Miller sota el títol de *Truman Capote* és extraordinària. No em sorprèn. Un gran llibre genera sovint un film mediocre, mentre un gran film es pot originar en un llibre mediocre.

Per a mi, aquest llibre no compleix pas els dos requisits que fixava Pierre Drieu La Rochelle al seu dietari: "Les deux conditions d'un bon livre: cela forme un univers qui vit par soi-même, animé par sa propre musique."

"És de debò un clàssic de la literatura americana? Pensaria, si no hagués llegit Mark Twain o William Styron, que aquesta literatura és ben poca cosa"